

THE LAST LIGHT ON

DERWAZE 11

Çiraya Dawîn a Vêketî

Di navbera saxmayînê û li ser piyan mayînê de cudahiyeke kûr heye.

Saxmayîn înstînktek e.

Li ser piyan mayîn hîlbijartinek e.

Gelek kes difikirin ku ev her du tişt yek in.

Ne rast e.

Mirovek dikare ji bahozekê sax derkeve û tevahiya jiyana xwe ya mayî li ser kaviîlên xwe razayî derbas bike.

Yekî din dikare di heman bahozê re derbas bibe, tiştê ku maye berhev bike û biryar bide ku bîdomîne.

Cudahî ne di birînê de ye.

Cudahî di pozîsyonê de ye.

Bo demeke dirêj min bawer dikir ku jiyana pîrseke encaman e.

Paşê ceribandin hatin.

Û min vedît ku jiyana berî her tiştî pîrseke berxwedanê bû.

Berxwedana exlaqî.

Berxwedana hestiyarî.

Berxwedana mirovî.

Sal hene ku tê de wisa xuya dike ku her tişt bi te re hevkarîyê dike.

Mirov tên.

Derfet mezin dibin.

Proje pêş dikevin.

Heta pêşeroj jî wisa xuya dike ku rûyekî wê yê dostane heye.

Paşê salên din tên.

Salên cuda.

Salên ku napirsin tu çi dixwazî.

Salên ku dipirsin tu çi qas dikarî hilgirî.

Ew ew sal in ku di wêneyan de xuya nakin.

Ew salên ku kes wan pîroz nake.

Ew salên ku tê de karê sereke bi tenê domandin dibe.

Ez fêr bûm ku her kesî xaleke şikestinê ya xeyalî heye.

Sînorek ku mirov ji xwe re dibêje.

“Eger ev biqewime, ez ê nikaribim li ber xwe bidim.”

“Eger ez wî tiştî winda bikim, dê her tişt biqede.”

“Eger ew ceribandin were, ez ê hilweşim.”

Ez jî wisa difikirîm.

Paşê jiyan, bi îroniya xwe ya asayî, biryar dide ku kontrol bike.

Û pir caran em tişteki ecêb vedibînin.

Em ji tiştê ku me xeyal dikir berxwedantir in.

Ne bihêztir.

Berxwedantir.

Hêz bo lehengan e.

Berxwedan bo mirovên asayî ye.

Bo wan ên ku sibehê şiyar dibin.

Bo wan ên ku xebata xwe didomînin.

Bo wan ên ku bi randevûyên bijîşkî re rû bi rû dibin.

Fatûre.

Berpirsiyarî.

Valahî.

Tirs.

Û dîsa jî rêya domandinê dibînin.

Ew pisporên rastîn ên saxmayînê ne.

Di dirêjahiya jiyana xwe de ez rastî kesan hatim ku sedemên wan ên pir baş hebûn ku dev ji her tiştî berdin.

Sedemên wan ji hemû yên ku min hebûn pir zêdetir bûn.

Û dîsa jî wan domand.

Ne ji ber ku ew xweşbîn bûn.

Ne ji ber ku ew saf bûn.

Ne ji ber ku wan êş paşguh dikir.

Wan domand ji ber ku kesek bi wan ve girêdayî bû.

Keçek.

Kurek.

Dayikek.

Mêrek.

Jinek.

Hevalek.

Civakek.

Peywir, carinan, hêzekê diafirîne ku karakter bi tena serê xwe ne xwediyê wê ye.

Dema ku tu ne tenê ji bo xwe dijî, tu berxwedantir dibî.

Ne bextewartir.

Ne bêtir ji birînan parastî.

Berxwedantir.

Di jiyane de xalek heye ku tu êdî ji xwe napirsî:

“Çima ev bi min re diqewime?”

Û tu dest pê dikî ku ji xwe bipirsî:

“Niha divê ez çi bikim?”

Dema ku ev veguherîn diqewime, tiştek diguhere.

Êş winda nabe.

Lê ew rola sereke winda dike.

Sehne dîsa ji aliyê tevgerê ve tê dagirtin.

Ji aliyê dema niha ve.

Ji aliyê gava pêş ve.

Dema ku ez li rêya ku hatiye birîn dinêrim, ez fêm dikim ku kêliyên biryardar ne yên serkeftinên mezin bûn.

Ew yên berxwedanên mezin bûn.

Ew rojên ku ez westiyayî bûm.

Ew rojên ku ez ditirsiyam.

Ew rojên ku kesî nikaribû lomeya min bikira eger min dev jê berdabûya.

Û dîsa jî, bi awayekî, min domand.

Ne her tim baş.

Ne her tim bi zerafet.

Ne her tim bi wêrekî.

Lê min domand.

Îro ez ji vegotinên bêkêmasî guman dikim.

Ez ji wan mêran guman dikim ku dibêjin qet şik nekirine.

Ez ji jînenîgariyên bêqelş guman dikim.

Ji ber sedemeke sade.

Ew tune ne.

Her mirovek di hundirê xwe de arşîveke şerên nedîtî hildigire.

Hin qezenckirî.

Hin windakirî.

Hin hê vekirî.

Pêgihîştin ne di rakirina wan de ye.

Ew di fêrbûna jiyana bi wan re de ye.

Bi demê re min tişteki din fêmkir.

Şopên birînan ne dijberî hêzê ne.

Ew delîla hebûna wê ne.

Kes bêtî şopan dîr naçe.

Kes bi rastî di demê re derbas nabe bêtî ku tişteki li ser rê bihêle.

Pirs ne ew e ka em ê birîndar bibin yan na.

Pirs ew e ka em ê piştî çî bikin.

Em ê derî li xwe bigirin?

Em ê tal bibin?

Em ê bibin dadwerên dinyayê?

An em ê tevî her tiştî bawerkirina bi mirovan bidomînin?

Ji bo min ev ceribandina herî dijwar bû.

Ne domandina jiyane.

Domandina baweriyê.

Domandina hêviyê.

Domandina avakirinê.

Domandina hezkirinê.

Parastina xwe ji vekirî mayînê pir hêsanîr e.

Kînk bûn ji amade mayînê pir hêsanîr e.

Paşve kişîn ji domandina pêşveçûnê pir hêsanîr e.

Û dîsa jî jiyana herî baş a ku min nas kiriye her tim li aliye
din ê tirsê bûye.

Belkî ev wateya resen a li ser piyan mayîne ye.

Ne bêbirîn bûn.

Ne bêşikest bûn.

Ne bêkêmasî bûn.

Lê redkirina wê yekê ku birîn biryar bidin em ê bibin kî.

Dema ku li paş dinêrim, ez mêrekî ku ji bahozan reviya
nabînim.

Ez mêrekî dibînim ku di wan re derbas bû.

Hin baş.

Hin xirab.

Di hinan de perçeyên xwe hiştin.

Lê di wan re derbas bû.

Di dawiyê de, ez bawer dikim ku her hebûn bi pirseke yekane
tê dadgehkirin.

Ne ka tu çiqas bilind hilkişiyayî.

Ne ka çiqas tiştên te hebûn.

Ne ka tu çiqas hatî pîrozkirin.

Lê tiştê ku ma dema ku her tiştê din hate hilanîn.

Ez bersiva xwe dizanim.

Ew ne bersiveke qehremanî ye.

Ew ne bersiveke awarte ye.

Ew bersiveke mirovî ye.

Piştî windakirinan.

Piştî şaşîyan.

Piştî nexweşîyan.

Piştî veqetînan.

Piştî tirsan.

Piştî demê.

Ez hîn li vir im.

Hîn li ser piyan im.